

Marival

Hédervár, Szigetköz,
szeptemberősz, a.d. 1996

*Nebéz az ősz szabad szemmel
– már szeptember-kezdeten! –
észre venni, tudni, hogy itt van hogy közeleg
a lombhullás, virágtengerek hervadása,
hogy kialszanak a lángoló fák, mint a fáklyák...
Nebéz, mert nem akarja látni a szem...
Pedig megjelen baljós fényében, a zúgó zöldben
ó-platánok még töretlen lomb-tömbjében
s a templom körül ősi temetőkből, névtelen hantokon:
valami királyi – escoriáli – azték aranyszínben:
a félelem – – –*

Két leányzó táncol egymással

Hédervár, Szigetköz,
1992. augusztus

*Csak sokára vettem észre,
hogy a táncoló pár mindkettője leány!
Szorosan vállon tartva, egymáshoz vonva
ki-ki maga magát: pördül, hajlong, tesz
szép, széles lépéseket a két hajadon!
Coppjuk – aranyláng – messze mögéjük röpdös,
szoknyájuk lábszáruk körül vadul magasba forog,
keblük áttetszik a könnyű, pántos réklín
s heves, lendületes, tébolyig vitt táncukat
a sűrű cigarettafüstben álló, fekete kalapos
férfiak lesik, homlokukon, balántékukon verejték
gyöngyözik – – – de ők ketten egyre járják,
ölelve egymást... Most lassú, halk a hegedűszó,
arra fordul bibátlan kört a két coppfós, maslis leányzó,
s nem lankad egyikük sem, szemük fényesen ragyog,
mosolyuk virága: mint a nyár, mikor az idők megállnak!*

*Félek: valami távoli, sátáni nagy erő, közel hozzá az éji tizenkettő,
mindent befejez... Bizony hamar véget fog itt érni a leányi virtus
s tudom, sejttem, félem, ki húzza hozzá a tust, ó, leányzó:
a tánc helyett aludni, álmodni illene, mély dunyhák alatt,
védetten, szemérmesen, legalább a dolgos, hideg hajnalig – –*

Leány táncban szálmagában

Vers: Antoni Canova szobrának
inspirációs vonzatának erőteréből

*Ósi,
nagy időségek előtti
tánc szakad, szabadul ki
a leányzó súlytalan, légies,
vitorlázni tetsző lépésköréből, mindeközben észrevétlen:
totális latin pörgésével, fölroppenéseivel, alázubanásaival
örvénylő életre kelti, létezni kényszeríti a némacsöndes,
fehérhideg márványcsarnokot. Érezem, érzi szívem:
alakjának árnyék-körén forduló ifjú, terminátor-leány
lázát, tűzhevét, fénytetének lángját, azt alpesi szél sem oltja el!
Két hosszú, izmos, karcsú karja, ó! volna mintha kitért angyali szárny,
szökik, szökik föl, magasba, le, mélybe le,
egész lényének nagy némasága szárnyal, ível fölfelé:
az elveszett dallamig, s egyenáramú mozgásának
dült-dülő dinamikája sejteti, hogy megtalálja az elveszett dallamot,
s vele együtt ő is elvész távlatok nélküli Tejúti világba.
Mintha lenne pille, úgy csapong felém, de észre sem veszel!
Az ő útja-tánca más, nincsen batára, állomása, s órád
ki is várna? S ha várnák is sokan... Ő nem tudja már: Ő ki?
Őt senki sem vigyázza, nincsen se alvása, se álma,
és eksztázisából, bős önkívületéből ébredése, eszmélete
soha nem lesz! – Érezem szárnyaló kezének delejes
érintését, látszik áttetsző peplumán kebleinek halma,
ölelni, befogadni kész ölének domboruló, hibátlan
háromszöge: elengedi testének sugarát, sudarát a jeges,
fehér kő, felhők fölötti, légies lényének rejtélye
közénk pörül-roppen, ön-örvényének magasságos
egekből alázubanó, világokról mit sem tudó önkívületében!*

*Voltjai-múltjai oly' elevennek tűnnek, mint tavasz-sugarak
duzzadó kétévi... Szépséges személyével delejes messzeségbe von,
túl minden evilági, tudott távlaton... Mígnem, igen, mígnem...
Ki nem tehetetlen az Ő ellenében?!... Bánt, öl, kivégez nagyságos
Ismeretlensége, mely sajnós egyszer mégis elenged,
Szeráfi szeme elejt, szíve elveszejt minket – – –
Így leszünk szürke porrá, vöröslő, vérző rózsasövényben...*

Egy súlyos, szőke hajfonat emlékében élni

*Túl a zápor zubogó, zúgó, visszhangot vető vízfalán,
alkonyodó terebélyek vörös-lángba-szökő, fekete fáklája...
egy százados kút súlyos csigája búzna alá, le, mélybe
futó töredező lánca, s nem messze a lugas árnya, csendje,
a kertet óvó ősi falak nehéz négyszöge... O, Mademoiselle!
Egy szépséges leányzó heves járású, tempós távolodása
tőlem, el, el, – ó, ugyan miféle sors vonzza e hajadon iramos
lépteit? – nézem a mind messzebbre tartó leányt, tán térne vissza
bonvágyas, szemérmes kezdetekbe, vivátos iffúságba... –:
ó, vajon látom-e én mindezt vagy csak emlékét élem,
anélkül, hogy egyetlen részletét valaha is megéltem volna?
Életemmel vágyom visszatérni egy arc, egy dús hajfonat
életfogytiglan emlékébe! Vannak véletlenek, vannak csodák...
Megléhet, hogy ez a leányzó egyszer majd felém siet
és csak annyit mond majd: „Ciao!”*

*Aztán játszva kérdező nézése egy életre
fényes szemfény-körébe vonzana, vonna, (sorsa vasával körülzárna)
és többé el nem engedne magától soha, és meg nem tartana magának,
véletlenként egy éjszakájára sem. Tudom, tiltott arcát el nem érhetem,
mindhiába vagyok úton örökkön utána. Úton, ha lépések nélkül is! Ő az, aki lép s újra lép
helyettem,*

de végzetem mégsem kell néki. Talán egy Hősré vár, de az a Hős
elesett egy vár fokán, egy caravella fedélzetén vagy végzett vele kés,
női kézből. Ó, női kezek, a vér milyen meleg,
amíg végre holmi festék nem lesz, kalmárok kezében...
biába kelnék át képzeletem színes sívatagán, ezért az alleluja-boldog
rendez-vous-ért... A legtöbb találkozás: tévedés.
Legtöbbször egy életre szól. Tévedéseink halálunkban
is ott-maradnak velünk, egyre haloványabb nyomunkban.

*Mondjuk hát ki bátran: a tévedéseink vagyunk. Legyünk
hát bátran tévedés. Csak azt kell azonnal megölni, aki útba
akar igazítani minket. Tudjuk, hogy nincsen annyi út,
ahány utas van -----*

*Akárba testét is odaadja kényre-kedvre, s bátor szőke hajfonatát is,
latin leányi lénye ismeretlen marad, kiismerhetetlen, akárcsak őnéki én.
Hullt évek ölelve-gyűjtve nincsenek. A múlt időt senki szíve nem őrzi meg.
Nincs az a leány se, aki a telt időket kérébe kösse, hogy majd malom
őrölje nyarak aranyát végtére össze...*

*S őrült maga-malmaként őrölje majd meg mind, magról magra, egy leányzó
szép-magával együtt, égesse fekete porig, s valaha is elérje,
viszontszeresse: őérte-volt életem --- Én általa emlékezem magamra is,
pedig ő már alig emlék ---*

Kapu

DOBAI PÉTER (1944) író, költő, forgatókönyvíró, filmrendező. Budapesten él. Utóbbi kötete: *Emlékek jövő-időben* (versek, 2008).